

Κ.Δ.

Αριθμός 669/2015
ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ
Β1΄ Πολιτικό Τμήμα

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους Δικαστές: Νικόλαο Λεοντή, Αντιπρόεδρο του Αρείου Πάγου, Νικόλαο Πάσσο, Χρήστο Βруνιώτη, Γεώργιο Αναστασάκο και Σοφία Καρυστηναίου, Αρεοπαγίτες.

ΣΥΝΗΛΘΕ σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του, στις 5 Μαΐου 2015, με την παρουσία και της Γραμματέως Ελένης Τσιουρή, για να δικάσει μεταξύ:

Της αναιρεσεύουσας: Ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΤΗΛΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ» (ΟΤΕ) που εδρεύει στο Μαρούσι και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο της Ιωάννη Ληξουριώτη και δεν κατέθεσε προτάσεις.

Του αναιρεσιβλήτου: ο οποίος εκπροσωπήθηκε από την πληρεξούσια δικηγόρο του Δήμητρα Κουφογιάννη, και κατέθεσε προτάσεις.

Η ένδικη διαφορά άρχισε με την από 17-10-2008 αγωγή του ήδη αναιρεσίβλητου, που κατατέθηκε στο Μονομελές Πρωτοδικείο Αθηνών. Εκδόθηκαν οι αποφάσεις: 324/2011 οριστική του ίδιου

Δικαστηρίου και 4113/2013 του Εφετείου Αθηνών. Την αναίρεση της τελευταίας απόφασης ζητεί η αναιρεσείουσα με την από 14-4-2014 αίτησή της.

Κατά τη συζήτηση της αίτησης αυτής, που εκφωνήθηκε από το πινάκιο, οι διάδικοι παραστάθηκαν, όπως σημειώνεται πιο πάνω.

Ο Εισηγητής Αρεοπαγίτης, Γεώργιος Αναστασάκος ανέγνωσε την από 8-12-2014 έκθεσή του κωλυομένου να συμμετάσχει στην σύνθεση Αρεοπαγίτη Μιχαήλ Αυγουλέα, με την οποία εισηγήθηκε την 1. εν μέρει παραδοχή της κρινόμενης αίτησης και την αναίρεση της προσβαλλόμενης απόφασης για τα κεφάλαιά της, με τα οποία επιδικάζεται προσαύξηση των αποδοχών αδείας του αναιρεσίβλητου κατά 100% και 2. την απόρριψη των λοιπών λόγων της αιτήσεως αναιρέσεως.

Ο πληρεξούσιος της αναιρεσείουσας ζήτησε την παραδοχή της αιτήσεως, η πληρεξούσια του αναιρεσιβλήτου την απόρριψή της και καθένας την καταδίκη του αντιδίκου μέρους στη δικαστική δαπάνη.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

1. Σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 1 παρ.1 του α.ν. 539/1945, «Αι διατάξεις του παρόντος εφαρμόζονται υπέρ των αντί μισθού απασχολουμένων εις επιχειρήσεις ή εργασίας, ασκούμενας επί κέρδει, βιομηχανικής, βιοτεχνικής και εμπορικής φύσεως, διενεργείας μεταφορών ή φορτοεκφορτώσεων, ασχέτως της μορφής ή του χαρακτήρος (δημοσίου ή ιδιωτικού) της οργανώσεως των, ως και εις επιχειρήσεις κοινής ωφελείας, εις νοσηλευτικά ή άλλα ιδρύματα ή οργανισμούς, ή οιαδήποτε άλλα έργα διεξαγόμενα δια λογαριασμόν ιδιωτών, νομικών προσώπων, οργανισμών δημοσίου δικαίου ή του Δημοσίου, εις σωματεία, συνεταιρισμούς, θεάματα και λέσχας». Στην παρ. όμως 3 εδ.β'

ΕΠΙΛΟΓΗ
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

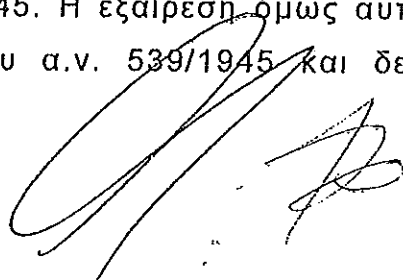
Σελίδα 3 της 669/2015 πολιτικής απόφασης του Αρείου Πάγου

του ίδιου άρθρου ορίζεται ότι «δεν υπόκεινται εις τα διατάξεις του παρόντος τα πρόσωπα τα αντί μισθού απασχολούμενα εις δημοσίας ή δημοσίου χαρακτήρος υπηρεσίας ή εκμεταλλεύσεις ή επιχειρήσεις κοινής ωφελείας, εφ' όσον οι σχετικοί κανονισμοί δίδουν εις αυτά δικαίωμα εις ετησίαν άδειαν μετ' αποδοχών, διάρκειας τουλάχιστον ίσην προς εκείνην της άδειας, της προβλεπομένης υπό του παρόντος νόμου». Με το άρθρο 5 παρ.1 του νόμου αυτού (α.ν.539/1995) ορίζεται ότι «Πάσα συμφωνία μεταξύ εργοδότη και μισθωτού, περιλαμβάνουσα την εγκατάλειψιν των εις άδειαν δικαιώματος του μισθωτού ή την παραίτησιν τούτου από του εν λόγω δικαιώματος, και αν προβλέπει την καταβολή εις αυτόν επαυξημένης αποζημιώσεως, θεωρείται ανύπαρκτος». Με τη με αριθ. 52/1936 Διεθνή Σύμβαση «Περί κανονικών κατ' έτος αδειών μετά αποδοχών» η οποία κυρώθηκε με το ν.2081/1952 και η οποία κατά το άρθρο 1 παρ.1 στοιχ. ε' αυτή έχει εφαρμογή και στο προσωπικό το απασχολούμενο σε εμπορικά κατάστημα συμπεριλαμβανομένων των ταχυδρομείων και των υπηρεσιών τηλεπικοινωνίας ορίζεται στο άρθρο 4 αυτής ότι «Δέον να θεωρείται άκυρος πάσα συμφωνία περί εγκαταλείψεως του δικαιώματος της κατ' έτος άδείας μετ' αποδοχών ή περί παραίτησεως από της εν λόγω άδειας», στο άρθρο 8 αυτής ότι «Παν μέλος επικυρούν την παρούσαν σύμβασιν δέον όπως θεσπίζει σύστημα κυρώσεως δια την εξασφάλισιν της εφαρμογής της και στο άρθρο 9 αυτής ότι «η παρούσα σύμβασις ουδόλως θίγει οιονδήποτε νόμον, απόφασιν, έθιμον ή συμφωνία μεταξύ εργοδοτών και εργαζομένων εφ' όσον δι' αυτών εξασφαλίζονται όροι ευνοϊκότεροι των εν τη παρούση σύμβασει προβλεπομένων». Επακολούθησε το ν.δ. 3755/1957, με το άρθρο 3 του οποίου προστέθηκε στην παρ.1 του άρθρου 5 του α.ν.539/1945, ως δεύτερο εδάφιο η ακόλουθη διάταξη:

Σελίδα 4 της 669/2015 πολιτικής απόφασης του Αρείου Πάγου

«Επιφυλασσομένων των διατάξεων της κειμένης νομοθεσίας, εργοδότης αρνούμενος την χορήγησιν εις μισθωτόν αυτού της νομίμου κατ' έτος αδείας του, υποχρεούται όπως άμα τη λήξει του έτους, καθ'ο δικαιούται αδείας ο μισθωτός, και μετά προηγουμένην διαπίστωσιν της παραλείψεως ταύτης υπό οργάνου του Υπουργείου Εργασίας, καταβάλη εις αυτόν τας αντιστοίχους αποδοχάς των ημερών αδείας, ηυξημένας κατά 100%». Η ένταξη της νέας αυτής διάταξης στην παρ.1 του άρθρου 5 του α.ν. 539/1945 είναι τυχαία και δεν μεταβάλλει την αυτοτέλεια της ρύθμισης που θεσπίζεται με αυτήν, σε σχέση με τις ρυθμίσεις του α.ν.539/1945. Δεν υπάρχει δε κανένα σύνδεσμος της με τη διάταξη αυτή προβλεπόμενης ως άνω κυρώσεως με τον α.ν.539/1945 και δεν θεσπίζεται καμία εξαίρεση από τη ρύθμιση ούτε διατηρείται καμία επιφύλαξη ως προς την έκταση εφαρμογή της προβλεπόμενης μ' αυτήν κύρωσης σε σχέση με κάποια κατηγορία εργοδοτών ή μισθωτών. Αντιθέτως η μ' αυτήν επιβαλλόμενη ως άνω κύρωση διατυπώνεται ως γενική και προβλέπεται για τη μη χορήγηση αυτούσιας της άδειας σε σχέση με όλες τα εργασιακές σχέσεις, είναι ένα είδος «ποινικής ρήτρας» κατά τη χαρακτηριστική έκφραση της εισηγητικής έκθεσης του ν.δ. 3755/1957, που αφορά όλους του εργοδότες και κατοχυρώνει όλους τους μισθωτούς. Βεβαίως με την ως άνω διάταξη της παρ.3 εδ.α' του άρθρ.1 του α.ν.539/1945 θεσπίζεται εξαίρεση από τις διατάξεις του εν λόγω α.ν. για τα πρόσωπα που απασχολούνται αντί μισθού σε επιχειρήσεις κοινής ωφελείας, στις οποίες υπάγεται και η αναιρεσίβλητη, υπό την προϋπόθεση ότι οι σχετικοί κανονισμοί δίνουν σ' αυτά το δικαίωμα για ετήσια άδεια με αποδοχές, διάρκειας τουλάχιστον ίσης προς εκείνη της άδειας που προβλέπεται από τον α.ν. 539/1945. Η εξαίρεση όμως αυτή αναφέρεται στις αρχικές διατάξεις του α.ν. 539/1945 και δεν

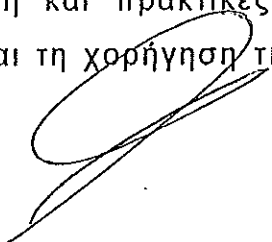
ΓΕΩΡΓΗΘΗΤΙΚΕ
Ο ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

καταλαμβάνει την αυτοτελή ρύθμιση (κύρωση) που θεσπίζεται γενικά για όλες τις εργασιακές σχέσεις, χωρίς καμία διάκριση, με το ως άνω άρθρο 3 του ν.δ. 3755/1957. Η παραπάνω ερμηνευτική εκδοχή στηρίζεται επί πλέον και: α) στην ως άνω παρ.1 του άρθρου 1 του α.ν.539/1945, σύμφωνα με την οποία οι διατάξεις του νόμου αυτού εφαρμόζονται και υπέρ των αντί μισθού απασχολουμένων σε επιχειρήσεις κοινής ωφελείας, όπως της αναιρείουσας, β) στην παρ. 1 στοιχ.ε του άρθρου 1 της παραπάνω με αριθ. 52/1936 Διεθνούς Σύμβασης «περί κανονικών κατ' έτος αδειών μετ' αποδοχών», που κυρώθηκε με το ν.2081/1952, σύμφωνα με την οποία η διεθνής αυτή σύμβαση έχει εφαρμογή και στο προσωπικό που απασχολείται στις τηλεπικοινωνίες και γ) στο άρθρο 8 της ίδιας διεθνούς σύμβασης, σύμφωνα με το οποίο κάθε μέλος που την επικυρώνει πρέπει να θεσπίζει σύστημα κυρώσεων για την εξασφάλιση της εφαρμογής της. Η διάταξη του άρθρου 3 του ν.δ. 3755/1957 είναι ακριβώς η κύρωση που ο εθνικός νομοθέτης θεσπίζει σε εκτέλεση αυτής της υποχρέωσης του από την ως άνω υπερνομοθετικής, κατά το άρθρο 28 παρ.1 του Συντάγματος, ισχύος διεθνή σύμβαση. Κατ' ακολουθία των ανωτέρω η εξαίρεση των εργαζομένων σε επιχειρήσεις κοινής ωφελείας από τις διατάξεις του α.ν. 539/1945, υπό την προϋπόθεση που αναφέρθηκε παραπάνω, δεν επεκτείνεται και στην αυτοτελή και ανεξάρτητη από τις ρυθμίσεις του νόμου αυτού πρόβλεψη της κύρωσης που θεσπίζεται με το άρθρο 3 του ν.δ. 3755/1957, η οποία έχει τη μορφή αστικής ποινής (Ολ. ΑΠ 32/2005). Η προβλεπόμενη δε στην §1 του άρθρου 4 του ανωτέρω α.ν 539/1945, όπως αυτός συμπληρώθηκε με το άρθρο 3§15 του ν. 4504/1966, υποβολή αίτησης του μισθωτού προς χορήγηση της αδειάς του, το πολύ εντός διμήνου από την ημέρα υποβολής της, αποσκοπεί μόνο

στον προσδιορισμό των χρονικών ορίων, μέσα στα οποία υπάρχει η υποχρέωση του εργοδότη να χορηγήσει αυτή και δεν αποτελεί τυπική προϋπόθεση για την άσκηση από τον εργαζόμενο του σχετικού δικαιώματος του λήψεως αυτής. Τέλος, από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 3, 174, 680, 679 του ΑΚ, μ' εκείνες των άρθρων 8 του ν.2112/1920, όπως ερμηνεύθηκε αυθεντικά με το άρθρο 11 του Α.Ν.537/1936, 2 §1, 3 §1 και 25 § 2 του Ν.3239/1955 και 5 § 5 του αναφερόμενου και παραπάνω α.ν. 539/1945, συνάγεται σαφώς ότι είναι ανίσχυρη η δήλωση του μισθωτού με την οποία παραιτείται από τις ελάχιστες νόμιμες αποδοχές του. Η ακυρότητα αυτή αφορά στα ελάχιστα όρια των μισθών και αποζημιώσεων των εργαζομένων που προβλέπονται από το νόμο, τις ΕΣΣΕ ή άλλες κανονιστικές διατάξεις. Άλλωστε, η υπ' αριθ. 93/104/ΕΚ Οδηγία που εκδόθηκε με βάση το άρθρο 118 Α της Συνθήκης ΕΚ (τα άρθρα 117 έως 120 της Συνθήκης ΕΚ έχουν αντικατασταθεί από τα άρθρα 136 ΕΚ έως 143 ΕΚ) καθορίζει, σύμφωνα με το άρθρο 1, παράγραφος 1, τις στοιχειώδεις προδιαγραφές ασφάλειας και υγείας, όσον αφορά την οργάνωση του χρόνου εργασίας. Το τμήμα ΙΙ της Οδηγίας προβλέπει τα μέτρα που υποχρεούνται να λαμβάνουν τα κράτη μέλη, ώστε κάθε εργαζόμενος να διαθέτει ελάχιστη περίοδο ημερήσιας και εβδομαδιαίας ανάπαυσης, καθώς και ετήσια άδεια μετ' αποδοχών. Ρυθμίζει επίσης το χρόνο διαλείμματος και την ανώτατη εβδομαδιαία διάρκεια εργασίας. Όσον αφορά την ετήσια άδεια, το άρθρο 7 της οδηγίας ορίζει τα εξής "Ι. Τα κράτη μέλη θεσπίζουν τα αναγκαία μέτρα ώστε να παρέχεται σε όλους τους εργαζόμενους ετήσια άδεια μετ' αποδοχών διάρκειας τουλάχιστον τεσσάρων εβδομάδων, σύμφωνα με τους όρους που προβλέπουν οι εθνικές νομοθεσίες ή και πρακτικές για την απόκτηση του σχετικού δικαιώματος και τη χορήγηση της άδειας. 2. Η ελάχιστη

ΓΕΩΡΓΙΟΣ
Ο Μισθωτός

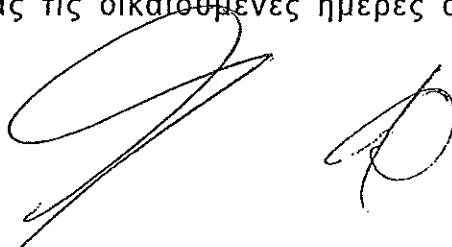

Σελίδα 7 της 669/2015 πολιτικής απόφασης του Αρείου Πάνου

περίοδος ετήσιας άδειας μετ' αποδοχών μπορεί να αντικαθίσταται από χρηματική αποζημίωση μόνο σε περίπτωση τερματισμού της εργασιακής σχέσης". Το άρθρο 17 της ίδιας οδηγίας προβλέπει την ευχέρεια παρεκκλίσεων, υπό ορισμένες προϋποθέσεις, από διάφορες διατάξεις της οδηγίας αυτής, χωρίς να αναφέρει σχετικώς το άρθρο 7. Η Οδηγία αυτή καταργήθηκε και αντικαταστάθηκε με την από 2 Αυγούστου 2004 Οδηγία 2003/88/ΕΚ της 4ης Νοεμβρίου 2003, σχετικά με ορισμένα στοιχεία της οργάνωσης του χρόνου εργασίας (ΕΕL 299, σελ. 9). Το άρθρο 7 της Οδηγίας παρέμεινε αμετάβλητο. Ταυτόσημη είναι και η σχετική πρόβλεψη του άρθρου 7 παρ. 2 του Π.Δ. 88/1999, με το οποίο η άνω οδηγία ενσωματώθηκε στο εσωτερικό μας δίκαιο, σύμφωνα με την οποία η ελάχιστη περίοδος ετήσιας άδειας μετ' αποδοχών μπορεί να αντικατασταθεί από χρηματική αποζημίωση, μόνο σε περίπτωση τερματισμού της εργασιακής σχέσης. Από τη σαφή γραμματική διατύπωση, αλλά και από το πνεύμα και το σκοπό των παραπάνω διατάξεων, δηλαδή τόσο του άρθρου 7 παρ.2 της Οδηγίας 93/104/ΕΚ, όσο και του άρθρου 7 παρ.2 του Π.Δ 88/1999, συνάγεται ότι η απαγόρευση της αντικατάστασης της ετήσιας άδειας με χρηματική αποζημίωση που θεσπίζει η διάταξη αυτή, αναφέρεται στα ημερολογιακό έτος, εντός του οποίου υποχρεούται ο εργοδότης σε χορήγηση της άδειας και έχει ως σκοπό να εξασφαλίσει στο μισθωτό την ανάπαυση και την ανανέωση των δυνάμεων του, κάθε έτος, για το προβλεπόμενο χρονικό διάστημα, δεν μπορεί, δε, να συναχθεί από τη συγκεκριμένη διάταξη συμπέρασμα ότι στην περίπτωση που δεν χορηγηθεί η άδεια μέχρι τη λήξη του έτους στο οποίο αφορά, ο μισθωτός έχει υποχρέωση να δεχτεί την αυτούσια χορήγηση της σε επόμενο έτος, σωρευτικά με την άδεια του έτους εκείνου, μη δικαιούμενος να ζητήσει την προβλεπόμενη από τις

ανωτέρω διατάξεις της εργατικής νομοθεσίας αποζημίωση, λόγω μη χορηγήσεως της αδείας. Εξάλλου, κατά το άρθρο 5 παρ. 1 εδ. δεύτερο του αυτού νόμου, το οποίο προστέθηκε με το άρθρο 3 του ν.δ. 3755/57, Επιφυλασσομένων των διατάξεων της κειμένης νομοθεσίας, εργοδότης αρνούμενος την χορήγησιν εις μισθωτόν αυτού της νομίμου κατ' έτος αδείας του, υποχρεούται όπως άμα τη λήξει του έτους καθ' ο δικαιούται αδείας ο μισθωτός, και μετά προηγουμένην διαπίστωσιν της παραλείψεως ταύτης υπό οργάνου του Υπουργείου Εργασίας, καταβάλη εις αυτόν τας αντιστοίχους αποδοχάς των ημερών αδείας ηυξημένας κατά 100%". Ενόψει όλων των παραπάνω, προκύπτει ότι, για τη θεμελίωση του δικαιώματος αδείας του μισθωτού δεν απαιτείται η υποβολή σχετικής αιτήσεως (έγγραφης ή προφορικής), όμως, για τη θεμελίωση της αξιώσεως του προς λήψη της ανωτέρω κατά 100% προσαυξήσεως (άρθρο άρθρο 5 παρ. 1 εδ. δεύτερο του αυτού νόμου, το οποίο προστέθηκε με το άρθρο 3 του ν.δ. 3755/57), που έχει το χαρακτήρα ποινής, απαιτείται υπαιτιότητα του εργοδότη, έστω και σε βαθμό ελαφρός αμέλειας, η οποία υπάρχει όταν ο μισθωτός ζήτησε την άδεια και ο εργοδότης δεν τη χορήγησε. Στην προκειμένη περίπτωση, όπως προκύπτει από την προσβαλλόμενη απόφαση του, το Εφετείο δέχθηκε τα παρακάτω: «Ο ενάγων (ήδη αναιρεσίβλητος) προσλήφθηκε από την εναγομένη (ήδη αναιρεσείουσα) εταιρεία με την επωνυμία «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΤΗΛΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ Α.Ε.» (ΟΤΕ), με σύμβαση εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου στις 20.8.1977 και στη συνέχεια μονιμοποιήθηκε στην κατηγορία του οικονομικού προσωπικού της. Απολύθηκε στις 16.8.2007 έχοντας εξαντλήσει τη βαθμολογική ιεραρχία φέροντας το βαθμό Δ/Α. Η εναγομένη δεν του χορήγησε ολόκληρη την τακτική άδεια του, των ετών 2003 έως και 2007, μεταφέροντας τις δικαιούμενες ημέρες αδείας στα

ΕΦΕΤΕΙΟ
ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

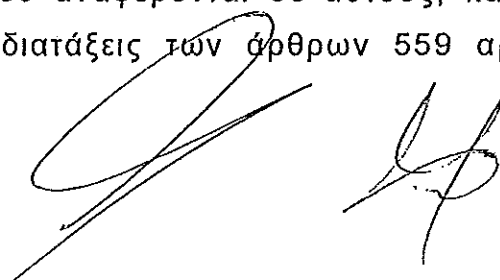

Σελίδα 9 της 669/2015 πολιτικής απόφασης του Αρείου Πάγου

επόμενα έτη και ειδικότερα: α) 25 ημέρες της δικαιούμενης κανονικής αδείας του έτους 2003, τις χορήγησε, τις 4 από αυτές από 8.2.2005 έως και 11.2.2005 και τις άλλες 21 από αυτές από 1.4.2005 μέχρι και 3.5.2005. β) 25 ημέρες της δικαιούμενης κανονικής αδείας του έτους 2004, τις χορήγησε, τις 19 από αυτές από 25.7.2005 έως και 19.8.2005, τις άλλες 5 από αυτές από 5.9.2005 μέχρι και 9.9.2005 και την άλλη μια (1) από αυτές στις 10.2.2006. γ) 25 ημέρες της δικαιούμενης κανονικής αδείας του έτους 2005, τις χορήγησε, τις 11 από αυτές από 3.8.2006 έως και 18.8.2006, τις άλλες 5 από 12.10.2006 μέχρι και 27.10.2006, τις άλλες 4 από 2.4.2007 έως και 5.4.2007, τις άλλες 4 από 19.4.2007 έως και 24.4.2007 και την άλλη μια (1) από αυτές στις 27.4.2007 και δ) 25 ημέρες της δικαιούμενης κανονικής αδείας του έτους 2006, τις χορήγησε, την μια (1) από αυτές στις 30.4.2007, τις άλλες 11 από 7.5.2007 έως και 21.5.2007, τις άλλες 4 από 29.5.2007 μέχρι και 1.6.2007 και τις άλλες 9 από αυτές από 8.6.2007 έως και 20.6.2007. Με τον τρόπο αυτό ενεργώντας η εναγομένη παραβίασε τις ανωτέρω διατάξεις του ΑΝ 539/1945, που είναι αναγκαστικού δικαίου, και σύμφωνα με την αρχή της εύνοιας του εργαζόμενου εφαρμόζονται στην προκειμένη περίπτωση οι όροι της εργασιακής συμβάσεως που διαμορφώνονται από περισσότερες πηγές διαφορετικής βαθμίδας (Νόμος, ΣΣΕ, ΓΚΠ-ΟΤΕ). Με βάση τις σκέψεις του αυτές, το Εφετείο, εξαφάνισε την πρωτοβάθμια απόφαση, που είχε απορρίψει την αγωγή του αναιρεσίβλητου και στη συνέχεια, δέχθηκε, εν μέρει, την αγωγή ως βάσιμη κατ' ουσία και υποχρέωσε την εναγομένη-αναιρεσείουσα να καταβάλει στον ενάγοντα τις αποδοχές αδείας του προσαυξημένες κατά 100% και συγκεκριμένα: I) Για οφειλόμενες αποδοχές αδείας έτους 2003, 5.348,10 ευρώ (2.674,05 X 2). II) Για οφειλόμενες αποδοχές

αδείας έτους 2004, 5.766,62 ευρώ (2.882,81 X 2). III) Για οφειλόμενες αποδοχές αδείας 2005, 6.328,26 (3.164,13 X 2) και IV) Για οφειλόμενες αποδοχές αδείας έτους 2006, 6.782,54 ευρώ (3.391,27 X 2) και συνολικά για την ανωτέρω αιτία ο ενάγων δικαιούται το χρηματικό ποσό των 24.224,52 ευρώ, για το λογιστικό και αριθμητικό υπολογισμό του οποίου (χρηματικού ποσού). Με τις κρίσεις του αυτές το δευτεροβάθμιο δικαστήριο Α) όσον αφορά την επιδίκαση στον αναιρεσίβλητο των αποδοχών αδείας του, δεν παραβίασε με εσφαλμένη εφαρμογή και ερμηνεία τις πιο πάνω διατάξεις ουσιαστικού δικαίου του α.ν. 539/1945 και των άρθρων 7 της Οδηγίας 93/10/104 καθώς και του άρθρου 7 παρ. 2 ΠΔ 88/1999. Με τις παραδοχές του δε αυτές δεν κατά την πλειοψηφούσα γνώμη παραβίασε εκ πλαγίου τις προπαρατεθείσες διατάξεις, αφού διέλαβε στη απόφαση του επαρκείς σαφείς και χωρίς αντιφάσεις αιτιολογίες, για ζητήματα που ασκούν ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης και καθιστούν εφικτό τον αναιρετικό έλεγχο, για την ορθότητα ή μη της εφαρμογής των ως άνω κανόνων του ουσιαστικού δικαίου. Επομένως, οι περί του αντιθέτου, αιτιάσεις, που περιέχονται στους δεύτερο και τέταρτο λόγους αναίρεσης, είναι αβάσιμες. Αντίθετα κατά τη μειοψηφούσα γνώμη του μέλους του Δικαστηρίου τούτου Νικολάου Λεοντή Αντιπροέδρου του Αρείου Πάγου διέλαβε κατά τούτο ανεπαρκείς αιτιολογίες παραλείποντας να προσδιορίσει τις ημέρες αδείας που εδικαιούτο και έλαβε αντίστοιχα έκαστο έτος χρονική περίοδο κατά την οποία αυτοτελώς έπρεπε να διαγνωσθεί η φερόμενη προς διάγνωση του αναιρεσίβλητου και με την εννοία στοιχειοθετείται η προσβαλλομένη από το άρθρο 559 παρ.19 ΚΠολΔ αναιρετική αίτηση Οι ίδιοι λόγοι αναιρέσεως, ως προς τις υπόλοιπες αιτιάσεις τους, που αναφέρονται σε αυτούς, κατά το άλλο μέρος τους, από τις διατάξεις των άρθρων 559 αρ. 19

Γεωργίου
Εισηγητής

ΚΠολΔ, και 561 παρ.1 του ίδιου Κώδικα, ότι υπάρχει έλλειψη νόμιμης βάσης ή ανεπάρκεια των αιτιολογιών, σχετικά με ανάλυση και στάθμιση των αποδεικτικών μέσων, που αφορούν τα ίδια πιο πάνω αναφερόμενα κρίσιμα ζητήματα, και τα επί του αντιθέτου επιχειρήματα της αναιρεσείουσας, που έχουν σχέση με το τελικό αποδεικτικό πόρισμα στο οποίο κατέληξε το δικαστήριο και βρίσκεται κατ' αυτήν σε αντίθεση με τους ισχυρισμούς που προέβαλε στο δικαστήριο της ουσίας, πρέπει να απορριφθούν ως απαράδεκτοι, αφού, κατά τα πιο πάνω αναφερόμενα, το από τις αποδείξεις πόρισμα εκτίθεται με σαφήνεια, πειστικότητα και κατά λογική ακολουθία τρόπο στην προσβαλλόμενη απόφαση, με τους ίδιο δε λόγους, κατά τα λοιπά, εκ του περιεχομένου των οποίων δεν συντρέχει εξαιρετική περίπτωση από εκείνες του άρθρου 561 παρ. 1 του ΚΠολΔ, πλήττεται πλέον, μέσω των προαναφερομένων επιχειρημάτων της αναιρεσείουσας, η ουσία αποκλειστικά της υπόθεσης, που δεν υπόκειται σε αναιρετικό έλεγχο. Β) παραβίασε, όμως εκ πλαγίου (περιέχουσα ελλιπείς αιτιολογίες), τις διατάξεις του άρθρου 5 παρ. 1 του α.ν. 539/1945, όπως προστέθηκε με το άρθρο 3 του ν.δ. 3755/1957 και του άρθρου 330 ΑΚ, διότι επιδίκασε τις αποδοχές αδείας του προσαυξημένες κατά 100%, λόγω μη χορήγησης των κανονικών αδειών του, χωρίς όμως να αναφέρει στις παραδοχές του, αν ο αναιρεσίβλητος ζήτησε τις άδειες και η αναιρεσείουσα αρνήθηκε τη χορήγηση τους. Ενόψει αυτών, ο τρίτος λόγος ανάρτησης, όπως παραδεκτά συμπληρώθηκε (άρθρο 562 ΚΠολΔ) με την εισήγηση, πρέπει να γίνει δεκτός ως βάσιμος κατ' ουσία, και συνακόλουθα να αναιρεθεί η προσβαλλόμενη απόφαση για τα αντίστοιχα κεφάλαια της.

2. Στην περίπτωση που το διατακτικό της προσβαλλόμενης απόφασης στηρίζεται αυτοτελώς σε περισσότερες επάλληλες

αιτιολογίες, με την αναίρεση δε, πλήττονται μεν όλες, πλην όμως η προσβολή μιας απ' αυτές δεν τελεσφορεί, οι λόγοι αναιρέσεως που προσβάλλουν τις λοιπές είναι απορριπτέοι ως αλυσιτελείς (Ολ. ΑΠ 25/2003). Με το δεύτερο λόγο της κρινόμενης αίτησης, κατά το υπόλοιπο μέρος του, υποστηρίζει η αναιρεσείουσα ότι το δικαστήριο της ουσίας εσφαλμένως εφάρμοσε στην ένδικη περίπτωση την αρχή της ευνοϊκότερης ρύθμισης, αν και δεν υπήρχε περίπτωση εφαρμογής της, αφού δεν συνέτρεχε συρροή περισσότερων κανόνων δικαίου διαφορετικής πηγής, ως προς το θέμα της αδειάς του προσωπικού της επιχείρησης της. Από την προσβαλλόμενη απόφαση συνάγεται ότι το Εφετείο δέχτηκε, κυρίως, ότι οι απαιτήσεις του ενάγοντος στηρίζονται αυτοτελώς στις διατάξεις που αναφέρθηκαν, εφαρμόζοντας παράλληλα και την αρχή της ευνοϊκότερης ρύθμισης υπέρ των εργαζομένων. Πρόκειται για πλεοναστική αιτιολογία και ανεξαρτήτως της ορθής εφαρμογής της εν λόγω αρχής, ο λόγος αναίρεσης είναι απορριπτέος ως αλυσιτελής, αφού κατά τα προεκτεθέντα, δεν ευδοκιμεί η, με τους δεύτερο (κατά το πρώτο μέρος του) και τέταρτο λόγους της κρινόμενης αίτησης, προσβολή της κύριας αιτιολογίας της προσβαλλόμενης απόφασης, η οποία στηρίζει αυτοτελώς το διατακτικό της.

3. Ο λόγος αναίρεσης από τον αριθμό 8 του αρθρ. 559 ΚΠολΔ, που στόχο έχει τη διασφάλιση του συζητητικού συστήματος (αρθρ. 106 ΚΠολΔ), αλλά και την αρχή της ακρόασης των διαδίκων (αρθρ. 110§2 ΚΠολΔ), ιδρύεται όταν το δικαστήριο της ουσίας παρά το νόμο και εκτιμώντας προφανώς εσφαλμένα τα διαδικαστικά έγγραφα (αρθρ. 561 §2 ΚΠολΔ) είτε έλαβε υπόψη του πράγματα που δεν προτάθηκαν και έχουν ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης, είτε δεν έλαβε υπόψη του πράγματα που προτάθηκαν και έχουν επίσης ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο ΔΙΑΔΙΚΤΗΣ

δίκης, νοούνται δε ως πράγματα οι αυτοτελείς ισχυρισμοί των διαδίκων που τείνουν στη θεμελίωση, κατάλυση ή παρακώλυση του ασκούμενου με την αγωγή, ένσταση ή αντένσταση ουσιαστικού ή δικονομικού δικαιώματος, δηλαδή οι ισχυρισμοί που κατά το νόμο διαμόρφωσαν ή ανάλογα ήταν ικανοί να διαμορφώσουν το διατακτικό της προσβαλλόμενης απόφασης, θα πρέπει δε, αν πρόκειται για ισχυρισμούς που δεν λήφθηκαν υπόψη, ενώ έπρεπε να ληφθούν, να προτάθηκαν παραδεκτά στο δικαστήριο της ουσίας και μάλιστα από τον ήδη αναιρεσιόντα. Ειδικότερα αν προσβάλλεται για τον παραπάνω λόγο απόφαση του δευτεροβάθμιου δικαστηρίου, θα πρέπει ο ισχυρισμός που δεν αξιολογήθηκε, να είχε προταθεί παραδεκτά στο πρωτοβάθμιο δικαστήριο, αλλά και να επαναφέρθηκε παραδεκτά (με λόγο έφεσης ή αναλόγως, κατά το αρθρ. 240 ΚΠολΔ, με τις προτάσεις) και στο δεύτερο βαθμό και να αναφέρεται αυτό στο αναιρετήριο, εκτός αν υπάγεται στις εξαιρέσεις του αρθρ. 562§2 ΚΠολΔ ή πρόκειται για ισχυρισμό που παραδεκτά κατά το άρθρο 527 ΚΠολΔ προτάθηκε για πρώτη φορά στην κατ' έφεση δίκη, που επίσης πρέπει να διευκρινίζεται στο αναιρετήριο. Δεν ιδρύεται ο πιο πάνω λόγος αναιρέσεως: α) αν το δικαστήριο έλαβε υπόψη του ισχυρισμό αλλά τον απέρριψε για οποιονδήποτε λόγο τυπικό ή ουσιαστικό, γιατί η απόρριψη αυτή σημαίνει ότι έχει ληφθεί υπόψη ο ισχυρισμός, ανεξάρτητα αν δεν έγινε δεκτός, με την παραδοχή ως αποδειχθέντων γεγονότων αντίθετων προς αυτά που τον συγκροτούν και β) αν το δικαστήριο της ουσίας παρέλειψε να απαντήσει σε απλώς αρνητικό ή διευκρινιστικό ισχυρισμό, δηλαδή σε ισχυρισμό που δεν καταλήγει στην επίκληση έννομης συνέπειας. Με το 1^ο λόγο της κρινόμενης αίτησης, αποδίδεται η πλημμέλεια από τον αρ. 8 του άρθρου 559 ΚΠολΔ. Συγκεκριμένα, η αναιρεσιούσα προσάπτει στο

δευτεροβάθμιο δικαστήριο ότι δεν έλαβε υπόψη, τον παραδεκτώως, προβληθέντα ισχυρισμό της, περί του νόμου αβασίμου της αγωγής, καθόσον ως επιχείρηση κοινής ωφέλειας εξαιρείται των ρυθμίσεων του άρθρου 1 παρ. 1 του α.ν. 539/1945, αφού, σύμφωνα με τον κανονισμό Εργασίας της, που έχει θεσπισθεί με την από 10-6-1999 Επιχειρησιακή Συλλογική Σύμβαση μεταξύ του ΟΤΕ και ΟΜΕ/ΟΤΕ η οποία έχει ισχύ αναγκαστικού νόμου, ενώ όμοιες διατάξεις περιλήφθηκαν και στο άρθρο 37 Κεφ. Β' του νέου κανονισμού, που ισχύει από τις 22-12-2006, προβλέπεται η χορήγηση αδείας με αποδοχές στο προσωπικό της, όπως προβλέπουν οι διατάξεις της κείμενης νομοθεσίας. Ο λόγος αυτός είναι απαράδεκτος και πρέπει να απορριφθεί, διότι ο εν λόγω ισχυρισμός αποτελεί αιτιολογημένη άρνηση της νομιμότητας της αγωγής, καθώς και επιχειρήματα που αντλεί η αναιρεσείουσα από την ερμηνεία των νομικών διατάξεων. Σε κάθε περίπτωση ο ισχυρισμός αυτός λήφθηκε υπόψη και απορρίφθηκε με τις περί αντιθέτου παραδοχές του δικαστηρίου της ουσίας, για η νομιμότητα της αγωγής.

4. Κατά το άρθρο 281 ΑΚ "Η άσκηση του δικαιώματος απαγορεύεται αν υπερβαίνει προφανώς τα όρια που επιβάλλουν η καλή πίστη ή τα χρηστά ήθη ή ο κοινωνικός ή οικονομικός σκοπός του δικαιώματος". Κατά την έννοια της διατάξεως αυτής καλή πίστη "θεωρείται η συμπεριφορά του χρηστού και συνετού ανθρώπου, που επιβάλλεται κατά τους συνηθισμένους τρόπους ενεργείας, ενώ ως κριτήριο των "χρηστών ηθών" χρησιμεύουν οι ιδέες του κατά γενική αντίληψη χρηστώως και εμφρόνως σκεπτόμενου ανθρώπου. Για την εφαρμογή της διατάξεως αυτής δεν αρκεί καταρχήν μόνη η επί μακρό χρόνο αδράνεια του δικαιούχου να ασκήσει το δικαίωμα του, ούτε η καλόπιστη πεποίθηση του υπόχρεου ότι δεν υπάρχει το δικαίωμα κατ' αυτού

Ο ΑΡΧΙΘΕΩΡΗΣ
ΕΙΣΑΓΓΗΛΗΣ

Σελίδα 15 της 669/2015 πολιτικής απόφασης του Αρείου Πάγου

ή ότι δεν πρόκειται τούτο να ασκηθεί, ούτε κατ' ανάγκην από την άσκηση του να δημιουργούνται απλώς δυσμενείς ή και αφόρητες επιπτώσεις για τον υπόχρεο, αλλά απαιτείται κατά περίπτωση συνδυασμός των ανωτέρω και γενικώς η συνδρομή ειδικών περιστάσεων, αναγομένων στη συμπεριφορά τόσο του δικαιούχου όσο και του υπόχρεου, εφόσον όμως αυτή του τελευταίου τελεί σε αιτιώδη σχέση με εκείνη του δικαιούχου και δεν είναι άσχετη με αυτήν, ώστε η άσκηση του δικαιώματος να αποβαίνει αντίθετη στις περί δικαίου και ηθικής αντιλήψεις του μέσου κοινωνικού ανθρώπου (Ολ. Α.Π. 7/2002 8/2001,1/1997,62/1990, ΑΠ 2101/1984,88/1980). Αναφορικώς δε με την αδράνεια του δικαιούχου, η διάρκεια της είναι άσχετη με τη συμπλήρωση ή όχι του χρόνου παραγραφής, η οποία αποτελεί ιδιαίτερο λόγο αποσβέσεως του δικαιώματος που πρέπει να προβάλλεται ειδικώς (Ολ. Α.Π. 17/1995). Περαιτέρω, ο αναιρετικός λόγος του άρθρου 559 αρ. 1 ΚΠολΔ για ευθεία παραβίαση κανόνα ουσιαστικού δικαίου ιδρύεται, αν αυτός δεν εφαρμόσθηκε, ενώ συνέτρεχαν οι προϋποθέσεις εφαρμογής του, ή εφαρμόσθηκε ενώ δεν έπρεπε, καθώς και αν το δικαστήριο προσέδωσε στον εφαρμοστέο κανόνα έννοια διαφορετική από την αληθινή, σε περίπτωση δε που το δικαστήριο ερεύνησε κατ' ουσίαν την υπόθεση, η παραβίαση κανόνα ουσιαστικού δικαίου κρίνεται ενόψει των γενόμενων δεκτών πραγματικών περιστατικών. Τέλος, κατά την έννοια του άρθρου 559 αριθ. 19 ΚΠολΔ, η απόφαση δεν έχει νόμιμη βάση και είναι για το λόγο αυτό αναιρετέα, όταν από το αιτιολογικό της δεν προκύπτουν με σαφήνεια πληρότητα και χωρίς αντιφάσεις, τα πραγματικά περιστατικά που απατούνται για την εφαρμογή της διατάξεως του ουσιαστικού δικαίου που εφαρμόστηκε, και, εξαιτίας αυτού, δεν είναι εφικτός ο έλεγχος από τον Άρειο Πάγο αν ορθά ή όχι εφαρμόστηκε η διάταξη αυτή. Αντίθετα, ελλείψεις

ως προς την εκτίμηση των αποδείξεων ή την αιτιολόγηση του αποδεικτικού πορίσματος, όταν αυτό διατυπώνεται με σαφήνεια, δεν συνιστούν ανεπαρκή ή ασαφή αιτιολογία. Μόνο τι αποδείχθηκε ή δεν αποδείχθηκε είναι ανάγκη να εκτίθεται με πληρότητα και σαφήνεια στην απόφαση και όχι γιατί αποδείχθηκε ή δεν αποδείχθηκε. Στην προκειμένη περίπτωση, η αναιρεσείουσα με τις προτάσεις της στο δευτεροβάθμιο δικαστήριο, επανέφερε παραδεκτώς, την προβληθείσα, στο πρωτοβάθμιο δικαστήριο, ένσταση περί καταχρηστικής ασκήσεως του αγωγικού δικαιώματος με το εξής περιεχόμενο: «Ο αντίδικος ουδέποτε ζήτησε να εξαντλήσει το χρόνο αδείας του κατά τα έτη 2003, 2004, 2005, και 2006, όπως αόριστα και αβάσιμα ισχυρίζεται στην αγωγή του, και βεβαίως ουδέποτε η εταιρεία μας αρνήθηκε να του χορηγήσει τη σχετική άδεια για τα έτη αυτά. Στον Οργανισμό μας, η αίτηση για λήψη άδειας ανάπαυσης κατατίθεται εγγράφως και, όπως προκύπτει από το σύνολο των εγγράφων αιτήσεων που προσκομίζουμε ουδέποτε ζητήθηκε λήψη του πλήρους χρόνου αδείας κατά τα ημερολογιακά έτη 2003, 2004, 2005, και 2006 αλλά αντίθετα, ζητήθηκε να ληφθεί κατά τα επόμενα έτη ως μεταφερόμενη. Επίσης, από τα έτη 2005 έως και 2007, οπότε ο αντίδικος έλαβε άδεια προηγούμενων ετών, και μέχρι την κοινοποίηση στην εταιρεία μας της αγωγής του στις 29-10-2008, ουδέποτε διαμαρτυρήθηκε ή εξέφρασε οποιαδήποτε επιφύλαξη για το καθεστώς της μεταφερόμενης άδειας. Αντίθετα, ο αντίδικος είχε αποδεχθεί επί μακρόν αυτό το καθεστώς της μετάθεσης της αδείας που ισχύει στην εταιρεία μας και μάλιστα ελάμβανε τις μετατιθέμενες ημέρες αδείας σε επόμενο έτος (2004 έως και 2007) κατόπιν ειδικού αιτήματος του, δημιουργώντας μας με τη συμπεριφορά του την πεποίθηση ότι δεν παραβιάζουμε τις διατάξεις της εργατικής νομοθεσίας. Έτσι κι αλλιώς, ο αντίδικος,

ΦΕΡΜΗΘΗΚΕ
Ο ΕΙΣΑΓΓΗΛΗΣ

Σελίδα 17 της 669/2015 πολιτικής απόφασης του Αρείου Πάγου

με βάση το καθεστώς αυτό της μετατιθέμενης αδειάς, δεν έπαθε οποιαδήποτε βλάβη, αφού εν τέλει έλαβε την άδεια του εντός των χρονικών πλαισίων που είχαν γίνει αμοιβαία αποδεκτά, 25 ημέρες κάθε έτος, και μάλιστα κατόπιν αιτήσεων του πράγμα βεβαίως που καταδεικνύει όλως αντιφατική και καταχρηστική συμπεριφορά εκ μέρους του, αφού από τη μία επωφελείται από το καθεστώς της μεταφοράς της αδειάς και από την άλλη, εκ των υστέρων ισχυρίζεται ότι η μεταφορά αδειάς δεν επιτρέπεται σε επόμενο έτος και ζητά να λάβει αποδοχές αδειάς για χρόνο αδειάς που έχει ήδη λάβει τις αποδοχές του και επιπλέον να αποζημιωθεί με την αστική ποινή του 100% που προβλέπεται στον Ν. 539/1945 Είναι προφανές ότι τα αιτήματα του αυτά οδηγούν σε όλως παράλογα αποτελέσματα που παραβιάζουν το άρθρο 281 Α.Κ., αφού όλα τα έτη 2003, 2004, 2005 και 2006 ο αντίδικος έλαβε άδεια 25 ημερών έλαβε και ζητά να πληρωθεί τις «μεταφερόμενες» ημέρες τριπλά. Χαρακτηριστικό, τέλος, της καταχρηστικής άσκησης του δικαιώματος του είναι ότι ο αντίδικος από το έτος 2003, όπου κατά τους ισχυρισμούς του δεν του καταβλήθηκε όλη η άδεια, άσκησε την αγωγή του μετά πέντε και πλέον έτη μετά το χρονικό αυτό όριο (επίδοση 29-10-2008) και μετά την υποτιθέμενη μη χορήγηση της αδειάς του. Κατά τις διατάξεις του άρθρου 281 ΑΚ, το δικαίωμα θεωρείται καταχρηστικώς ασκούμενο, όταν η προηγηθείσα της ασκήσεως αυτού συμπεριφορά του δικαιούχου και η διαμορφωθείσα πραγματική κατάσταση, μετά το μεσολαβήσαν, από της συμπεριφοράς ταύτης μέχρις ασκήσεως του δικαιώματος, χρονικό διάστημα, όχι μόνον δεν δικαιολογούν επαρκώς την καθυστερημένη άσκηση του, αλλά και καθιστούν αυτή την άσκηση, ως πραγματοποιούμενη κατά προφανή υπέρβαση των ορίων που επιβάλλονται από την καλή πίστη ή τα χρηστά ήθη ή από τον κοινωνικοοικονομικό σκοπό του

δικαιώματος, καταχρηστική» ζήτησε δε να απορριφθεί για το λόγο αυτό η αγωγή. Το Εφετείο με την προσβαλλόμενη απόφαση του, έκρινε ως νόμιμο τον ως άνω ισχυρισμό και συνέχεια τον απέρριψε ως αβάσιμο κατ' ουσία. Ο ισχυρισμός, όμως, αυτός ήταν απορριπτέος, ως μη νόμιμος, δεδομένου ότι μόνη η επί πέντε έτη αδράνεια του αναιρεσίβλητου και η καλόπιστη πεποίθηση της αναιρεσείουσας ότι δεν πρόκειται να ασκήσει το δικαίωμα του, εφόσον η αναιρεσείουσα δεν επικαλέστηκε, αφενός επί πλέον συγκεκριμένα περιστατικά από τα οποία να προκύπτει ότι η αδράνεια συνοδεύεται από ειδικές περιστάσεις που συνδέονταν με προηγούμενη συμπεριφορά του δικαιούχου κι ότι ο ίδιος, μεταβάλλοντας τη στάση του, επιχειρεί ανατροπή της καταστάσεως που έχει διαμορφωθεί και παγιωθεί, αφετέρου ότι με τη συμπεριφορά του αυτή επέρχονται δυσμενείς συνέπειες για τα συμφέροντα της. Η αναιρεσείουσα επιχειρεί να θεμελιώσει τις ειδικές περιστάσεις, στο ότι ο ενάγων κατά το επίδικο χρονικό διάστημα δεν διαμαρτυρήθηκε ούτε εξέφρασε οποιαδήποτε επιφύλαξη για το καθεστώς της μεταφερόμενης αδείας, αλλά λάμβανε τις μετατιθέμενες ημέρες αδείας κατόπιν σχετικού αιτήματος του. Οι παραλείψεις όμως αυτές εκ μέρους του αναιρεσίβλητου, συνεπικουρούν και ενισχύουν την κατάσταση της αδράνειας του, δεν συνιστούν ωστόσο, τη συμπεριφορά εκείνη που θα δημιουργούσε στην αναιρεσείουσα την εύλογη πεποίθηση ότι δεν θα ασκήσει ο αντίδικος της το σχετικό δικαίωμα του. Εξάλλου, τα αναφερόμενα τα περί σιωπηρής αποδοχής, εκ μέρους του αναιρεσίβλητου της επιχειρησιακής συνήθειας της αναιρεσείουσας, και την εξαιτίας αυτής συναγόμενης παραίτησης του σχετικού δικαιώματος του, εκτιμώμενη από μόνη της αλλά και σε συνδυασμό με τα ως άνω εκτιθέμενα, δεν προσδίδει καταχρηστικότητα στις απαιτήσεις του αναιρεσίβλητου, αφού,

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΡΑΓΙΩΡΓΙΟΥ
Ο Εισαγγελέας

όπως αναφέρθηκε προηγουμένως δεν χωρεί παραίτηση από το ένδικο δικαίωμα του αναιρεσίβλητου, για την αποζημίωση από τη μη ληφθείσα άδεια του. Κατά συνέπεια, το αιτιολογικό της προσβαλλομένης, κατά το μέρος του που κρίθηκε ο ανωτέρω ισχυρισμός νόμιμος και στη συνέχεια απορρίφθηκε ως κατ' ουσίαν αβάσιμος, είναι εσφαλμένο αλλά το διατακτικό της ορθό. Γι' αυτό πρέπει να αντικατασταθεί η αιτιολογία της για σχετικά κεφάλαια της, με την αιτιολογία της παρούσας (άρθρο 578 ΚΠολΔ) και να απορριφθεί ως αβάσιμος ο συναφής από τους αρ. 1 και 19 του άρθρου 559 ΚΠολΔ, 5^{ος} λόγος της κρινόμενης αίτησης.

5. Κατόπιν αυτών πρέπει, κατά παραδοχή του τρίτου λόγου της κρινόμενης αίτησης, που θεμελιώνεται, όπως προαναφέρθηκε, στο άρθρο 559 αρ.19 ΚΠολΔ, ν' αναιρεθεί η προσβαλλόμενη απόφαση για τα κεφάλαια με τα οποία επιδικάζεται προσαύξηση των αποδοχών αδείας του αναιρεσίβλητου κατά 100% και τα αντίστοιχα δικαστικά έξοδα και παραπεμφθεί η υπόθεση, για περαιτέρω εκδίκαση, στο Μονομελές Εφετείο Αθηνών, συγκροτούμενο από άλλο δικαστή, εκτός από εκείνον που την εξέδωσε. Τα δικαστικά έξοδα των διαδίκων πρέπει να συμψηφισθούν στο σύνολο τους λόγω της εν μέρει νίκης και ήττας εκάστου των διαδίκων (ΚΠολΔ 183,178 παρ.1).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Δέχεται την αίτηση (αρ. κατ. 287/2014).

Αναιρεί την απόφαση 4113/2013 του Μονομελούς Εφετείου Αθηνών, κατά τα κεφάλαια με τα οποία επιδικάζεται προσαύξηση των αποδοχών αδείας του αναιρεσιβλήτου κατά 100% και τα αντίστοιχα δικαστικά έξοδα.

Παραπέμπει κατά τα πιο πάνω κεφάλαια, την υπόθεση για περαιτέρω εκδίκαση στο ίδιο δικαστήριο, συγκροτούμενο από άλλο δικαστή εκτός εκείνου που δίκασε προηγουμένως την

Σελίδα 20 της 669/2015 πολιτικής απόφασης του Αρείου Πάγου

υπόθεση και

Συμψηφίζει στο σύνολο τους τα δικαστικά έξοδα των διαδικιών

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε στην Αθήνα, στις 13 Μαΐου 2015.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗΚΕ σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, στην Αθήνα, στις 21 Μαΐου 2015.

Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
εισηγητής

